

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Вівторок, 24 травня 1983 року

№ 61 (3257).

Ціна 2 коп.

ХЛІБОРОБСЬКИЙ АКОРД ДІЄ

І Х, МЕХАНІЗАТОРІВ колгоспу імені ХХІІ з'їзду КПРС Добровілля-Личківського району, у ланці — тринадцять. Число, кажуть, нещасливе. Та для цього колективу — якраз наспіх. Минулого року, наприклад, при середньорічній урожайності 190, хлопці одержали по 350 центнерів цукрових буряків на круг. Віддавна очолює механізовану ланку Борис Дмитрович Гуляр. Він — першокласний тракторист і сівач, неперевершений на всю округу комбайнер і раціоналізатор. Добре володіючи усіма прийомами вирощування цукрових буряків, ланковий ще позаторік запропонував своїм механізаторам усім колективом перейти на бригадний підхід. Отож минулого року на практиці вивчали буряководи економічну суть, основні принципи хліборобського акорду, свої права та обов'язки за такої форми організації та оплати праці. І в колективі зміцніла трудова дисципліна, зросла відповідальність кожного за дотримання оптимальних строків вирощування цукристих. Отож і врожайність, як бачимо, мали високу.

Надаючи винятково важливого значення дальшому підвищенню культури землеробства, механізатори ланки Б. Д. Гуляра ще восени за угодою з правлінням колгоспу самі готували площі під цукрові буряки. Відразу після жнив провели перше дискування, а десь через тиждень — півтора, коли

бур'яни проросли — ще одне. Добра знаючи, що кожне із закріплених полів ще під пар одержало по 60 тонн на гектар органічних добрив, під оранку вносили по 10—12 центнерів мінеральних. Так от: в тому й суть досвіду цього молодіжного госпрозрахункового колективу, що саме з осені механізатори прагнуть максимально вирівняти площі і знижити бур'яни агротехнічним шляхом. Впаде теплий дощ на ріллію — швидко боронують її. А невдовзі, дивись, знову бур'яни проросли. Стож — культивують. Минулої осені, правда, так і не діждалися механізатори дощу. Випав дощ десь аж за тиждень перед новим роком. Та хлопці й тут не розгубилися. Погодні умови дозволяли, і ланка дружною сім'єю вийшла в поле.

А що вже сіяти вміють механізатори — у господарстві не нахваляться майстрами. І в догляді за рослинами ксжен у ланці високої якості дотримується. Он і Петро Цибульський — наймолодший у колективі — швидко переймає досвід свого наставника, кращого тракториста колгоспу, кавалера ордена Жовтневої революції Віктора Григоровича Дієвченка. Цього року при завданні 300, хлопці зобов'язалися одержати на круг по 400 центнерів цукрових буряків. Згідно трудової угоди з правлінням у ланці впроваджено колективну оплату праці за кінцеві результати з постійним авансуванням. Нині за кожен день, відпрацьований у ланці, кожен механізатор одержує однакову суму авансу — 7 карбованців. Це

Весною хто не гляне на ці поля — замилується: чисті, вирівняні. Отакими після закриття во-

й стимулює колективну відповідальність за чітке дотримання агротехніки, передбаченої в агротехнічній карті, а та-

кож власну ініціативу буряководів. Так, недавно провели тріє шарування у фазі першої пари листочків рос-

лин, хоч агрономи планували тільки двох. Чому? Бо якраз пройшов короткий травневий дощ, і земля швидко почала братися міцною кіркою.

Гарні нині буряки на полях ланки Б. Д. Гуляра. Через день-другий густозелене листя вкріє мікроряддя. І в цьому заслуга кожного члена колективу. Адже всі хлопці мають суміжні спеціальності, уміють свати й сіяти, вносити добрива і гербіциди, працювати на будь-якій марці трактора. От що значить хліборобський акорд!

М. ДОСВІТНІЙ.
В. ГРИБ.

Добровілля-Личківський район.

На знімку: угорі — ланковий Б. Д. Гуляр із сином Віктором та донькою Іриною; ліворуч — механізатори Микола Могильняк та Микола Дубина.

Покликала

«Зірниця»

Вчора вранці вулицями обласного центру пройшли юнарії з барвистих костюмах, піонерських галстуках. На площі імені С. М. Кірова вони виконували, щоб скласти рапорт про свої досягнення у фізичній і військово-технічній підготовці пошукової роботи на марші експедиції «Літопис Великої Вітчизняної». Пролунали закличні звуки піонерських горнів «Слухайте всі!» І командири юнармійських загонів, що представляють значні райони (вони — переможці зональних змагань), доповідають про свою участь у Всесоюзній піонерській військово-спортивній грі «Зірниця». Рапорти приймають відповідальні працівники обкому комсомолу: обласні, офіцери обласного командування міського гарнізону. Командуючий грою ветеран Великої Вітчизняної війни О. М. Гришаков підкриває обласний фінал «Зірниць».

Знову лунають звуки піонерських горнів і барабанів. Юнарії разом зі своїми наставниками крокують на меморіальне кладовище. До обеліка Невідомому солдату юні ланці показують квіти; тут же присягнули на вірність партії, народу, рідній Вітчизні.

Після закінчення лінійки Слави учасники обласного фіналу військово-спортивної гри «Зірниця» готувались до змагань. Потім у парку культури і відпочинку імені В. І. Леніна майстерністю міралися юні інспектори зупиненого руху. Тривала боротьба у відкритому плавальному басейні, в тирі обкому ДТСААФ.

Сьогодні і завтра юнармійські загони вийдуть на старту в селі Феліорівці (Кіровоградський район). Змагатимуться стрільці, радистки, зв'язники, санітари, пожежники, знайквіці ГПО. Відбудеться також огляд-конкурс строю і пісні. Далі в програмі змагання з цивільної оборони і медико-санітарної підготовки. Кульмінаційним моментом фіналу «Зірниця» буде воєнізована гра на місцевості.

С. СІЛЕНКО.

Весняний телетайп

ПРЕС-ЦЕНТР ПОВІДОМЛЯЄ

БОБРИНЕЦЬ. Члени учнівської виробничої бригади Рошаківської середньої школи щороку під час весняних польових робіт надають значну допомогу місцевому колгоспу імені Леніна. Нинішнього року вони вперше взяли

шефство над всім циклом вирощування овочів — від обробітку ґрунту до збирання врожаю. За ними закріплена 18-гектарна плантація, відведена під редиску, огірки, помідори, капусту, баштанні культури. Колгосп забез-

печує школярів насінням, добривами. Одержують вони і кваліфіковану підтримку з боку агрономічної служби, користуються колгоспними парниками. А застосовують переважно шкільні машини — школа готує механізаторські кадри і має хорошу технічну базу.

ПЕТРОВЕ. Приклад самовідданої праці показує на весняних польових роботах кращий молодий

механізатор району Леонід Фурса (комсомольсько-молодіжний колектив колгоспу імені К. Маркса). Він першим справився із зобов'язаннями на сівбі кукурудзи на зерно — вловив 218 гектарів, значно перевиконує змінні норми на догляді за посівами. Якість роботи Леоніда — відмінна.

ДОЛИНСЬКА. Понад тисячу студентів та учнів навчальних закладів об-

ласного центру — інституту сільськогосподарського машинобудування, технікуму механізації сільського господарства, машинобудівного технікуму, ТУ-1 та ПТУ облпобутуправління — приїшли на допомогу місцевим хліборобам. Вони доглядають посіви гібридної кукурудзи, соняшнику, кормових буряків у багатьох господарствах району.

У СПІАЧАН-ЮВІЛЕЙ

20 травня у Маловисіському міському будинку культури відбулися урочисті збори, присвячені 60-річчю районної комсомольської організації.

З доповіддю на них виступив перший секретар район-

ного комітету ЛКСМУ В. Полулях. Він розповів про той значний вклад, що внесла комсомольська організація району за 60 років свого існування у розвиток народного господарства

країни, зміцнення її обороноздатності.

Серед виступаючих — другий секретар Маловисіського райкому партії А. О. Новіцький, секретар обкому комсомолу В. В. Мальцев, ветерани Світли-

— комсомольці 20-х років, учасник Великої Вітчизняної війни О. М. Власенко, комсомольці 30-х років, учасник Великої Вітчизняної війни В. С. Соколенко, комсомольці 50-х років В. А. Черній, колишній перший секретар райкому комсомолу (нині секретар парторганізації Маловисіського цукрокомбінату)

А. М. Федай, учениця СШ № 3 Алла Шпак.

Учасники урочистого засідання показали квіти до пам'ятника В. І. Леніну та загиблим воїнам.

На закінчення учасники художньої самодіяльності міського Будинку культури дали концерт.

I. На перехрестях історії

Аж ген. через леваду, в'юнється безіменна річка, яка впадає у Вись за високими вербами. Ця безіменна річка пам'ятає дуже багато. Пам'ятає тупотіння татарських коней і блиск козацьких шабел у страшних сечах з напасниками. Цю добру землю колись розділяли й переділяли турецькі паші й польські пани — кордон свого часу проходив по річці, — але вони давно запропали, а земля і її народ лишилися.

— Коли я дивлюся на правий, скелястий берег Висі, — каже Євгенія Миколаївна Ковальова, — мені одразу пригадуються герої гоголівського «Гараса Бульбаша», спливають в пам'яті події, описані в останньому розділі. Інколи мені навіть здається, що подібне могло відбуватися і тут, на берегах нашої річки...

Випиши з «Історії міст і сіл Української РСР»: «Знамениті село на початку 50-х років XVIII століття. Радянську владу в Кальницькому повіті встановлено в січні 1918 року. ... 540 жителів села воювали на фронтах Великої Вітчизняної війни, 443 з них нагороджені орденами і медалями, 293 загинули смертю хоробрих».

Лише кілька рядків з історії села. Але скільки за ними людських дол! Нові рядки до історії вписуються й сьогодні. Кожен трудовий день передової талановитої місцевої колгоспної «Україна», депутата районної Ради народних депутатів Євгенія Миколаївна Ковальова — це теж такий рядок.

ЦИФРИ І ФАКТИ. У Кальницькому містечку центральна садиба колгоспу «Україна», за яким закріплено 7751 гектар орної землі.

Виробничий напрям господарства — вирощування зернових і технічних культур, м'ясо-молочне тваринництво. В селі розташовані майстерня райсільгосптехніки, млин, олійня, цегельний завод.

2. Кроки

Я йшов центральною вулицею. Широкою, асфальтованою, обраною стрічками тротуарів, майже міською. Йшов мимо сучасної ремонтної майстерні, прекрасно оздобленого двоповерхового дитсадку, нової адміністративної споруди, де розміщені правління колгоспу й виконком сільської Ради, милого будинку культури, триповерхової красуні-школи...

Був пообідній час. Перед школою юрмилися діти. Збуджені голоси, сміх. Школярі зібралися їкати в поле — допомагати рідному колгоспові, прилучатися до колективної роботи на землі. І я, гість у цьому селі, відчув на якусь мить задрісти до них. До їхнього першого почуття господарів. Машини рушили. На одній із них поїхала прополювати буряки й шестикласники Люда Ковальова. Відмінниця, як з гордістю скаже мені трохи пізніше мати.

З розмови із Є. М. Ковальовою: — Ми, колгоспники, задоволені, що діти в школі проходять своєрідну практику і на колгоспних землях. І на цегельному заводі. І в млині... Не уявляю бильної прикраси для матері, як усвідомлення того, що твоя дитина виростає білоручкою. Недаремно здавна у нас виховані були трудолюбиві. Робота змичає до розвиває кращі риси характеру в людини — а в цьому глибоко переконана.

Протягом багатьох років, відколи працює у тваринництві, Євгенія Миколаївна віддавалася роботі цілком. Тут було все: і почуття відповідальності перед

людьми, і вихована змалечку працелюбність, і прихильність до «братів наших менших»...

— Своєю часу я закінчила разом зі своїм чоловіком Дмитрієм сільськогосподарську школу — ми вчилися там на бджолярів. Але, зізнаюсь щиро, не мала я від роботи з бджолами втіхи. Непроможна була

дядьки людей вулиця, село, як не бідніє на них наша країна.

Ми сиділи з господарем обійстя Миколою Іваницем біля хати. Набаченої краси красид відкривався перед нами: зелена лезада, коричнево-жовті каміні по той бік Висі, глибоке голубе небо над білими хатками черкаського Ямпольського району.

СПОСІБ ЖИТТЯ — РАДЯНСЬКИЙ

НАД ВИССЮ

відчувати до них того, що ля. Вітер розчісував коси плачущих верб, і його дивна пісня, що народилася задовго до нас і буде опісля, гармонійно зливалася зі степовим безмежжям...

Є. М. Ковальова дотримується цього року 61 теля до шестимісячного віку. На період зимівлі вона зобов'язувалася забезпечити 600-грамові добові прирости ваги кожного теляти. На початку травня підрахували — вийшло по 678 грамів. За чотири місяці нинішнього року добова прирости ваги по її групі становили 746 грамів живої ваги на кожну голову. Телятиця зберегла 100 процентів поголів'я.

3. Сім'я

Певно, чисто випадково сталося так, що казався ордена Леніна, колишній бригадир передової в районі тракторної бригади А. І. Сербін живе на тій же вулиці, що й сім'я Ковальових. Але разом з тим думається, що це було й закономірним. Таким закономірним, як спадковість поколінь, як живучість трудових традицій народу. Не бідніє на хороших тру-

дуді бджоли — господар сийно порався біля них. Некаптивна розмова точилася між ними. «Оце чотири робочих бджолосімей маю, — розповідав Микола Іванович, — та ще дві резервних. Корову тримаємо навпіл із сусідами. Молоко дітям треба». Потім він помовчав трохи. І додав: «Гарно у нас дуже. Повітря запашне. Мир і спокій. Роботу маю непогану».

Працює Микола Іванович Ковальов механізатором на тій же першій молочно-товарній фермі, що й дружина. В період напружених польових робіт сім'я з керує трактором. Йому властиві рідкісні навіть серед найдосвідченіших механізаторів уміння — водити сільськогосподарський агрегат то-то по полі, а при сучасних методах вирощування цукриних та кукурудзи й соєвину — прямоточність і точність є однією з найважливіших агротехнічних вимог...

Прибігли зі школи сходи, як дві краплі води, дівчатка — Таня й Люба. Вони вчаться у четвертому класі.

— Ой, мамо, — защебетали малі школярки, — нас сьогодні раніше відпустили. Можна ми підемо з тобою на ферму?

— А коли ж ти уроки вчитиме? — запитав я.

— Уроки — ввечері. А після школи ми або на горі сапаємо, або подвір'я підмігаємо. Як за уроки беремося, то мама нам допомагає. Вона у нас справжній математик. Так Зінаїда Миколаївна каже.

На мій запитальний погляд дівчатка охоче пояснюють.

— Зінаїда Миколаївна — то наш класний керівник. Вона читає природознавство і трудове навчання. І політінформації проводить.

— Дівчатка у мене самостійні, — каже мені Є. М. Ковальова. — Змалку привчала їх до того. Ще як по чотири роки мали, лишала їх бувало, самих у хаті, наказавши, що робити. І вони вели себе як слід.

... Сім'я. Маленька клітинка суспільства. Його нерв, його камертон. Коли вже автобус віз мене далі й далі від Кальницького, у пам'яті сплило таке. Вечір. Мати сийно повернулася з роботи. Дівчатка сидять за уроками.

— Мамо, мамо! А у нас завдання не виходить.

— Чого ж?

— Та якась вона така складна, нецікава.

Тоді Євдокія Миколаївна підкладає всю хатню роботу й сідає з дівчатками. Разом розбираються.

— Як це може бути така завдання нецікавою? — дивується мати. — Ти ж тільки пелюхай, як заколює! Зовсім як у житті.

Євдокія Миколаївна справді любить розв'язувати задачі. Вміє бачити у них не суху схему, а інтригуючу таємницю, яку хочеться розгадати. Певно, цю щасливу здатність, як і любов до праці, до рідної землі, вона зуміла прищепити своїм дівчаткам. Чувство їх у ній. Найстарша, Валя, вже першокурсниця педагогічного інституту. (Як закінчить вуз, повер-

неться до рідної школи викладати», — говорила мати).

Йдуть роки, підрастають діти. Виростають аерби над Виссю. І міцно, як і раніше, стоїть на цій землі людина-трудівник, людина-творець. Бо має опору у друзях, у дітях, в роботі, що не лише для себе, але й для людей.

4. Завтра

З розмови з головою сільської Ради навалером ордена Леніна М. А. Хомичем:

— Дальший благоустрій села, поліпшення житлових і побутових умов колгоспників — один з основних напрямів діяльності і пріоритетів колгоспу «Україна» (його очолює М. В. Солонюк — людина молоді й енергійна). Бувальню за останній час завдяки допомозі колгоспу ми заасфальтували вулицю біля сільського торговельного центру, збудували міст через Вись і політінформову дорогу до бригадного села Мезаніпки, обладнали автобусну зупинку, у планах — введення нової сільської їдальні, будинків для молодих сімей, доріг із твердим покриттям, які б зв'язали дві колгоспні тракторні бригади з благоустроєм центром села. Щойно почали ремонт дороги, що веде до районного центру, завозимо матеріали...

Живе село, працює, дає країні хліб, м'ясо, молоко. Ростить для неї людей — справжніх громадян. Полюди любить, радіє, журиться. Є у нього здобутки, є і проблеми, без яких не обходиться там, де є поступ, рух вперед. Ми сьогодні намагалися розповісти лише про деякі моменти цього поступу. Про те, як нові умови життя творять нову людину.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ,
спецкор
«Молодого комунара».
Новоархангельський район.

На знімку: справа — машиніст екскаватора Віктор Колісник, помічник машиніста Амбарцум Аліханян, машиніст екскаватора Гнат Твердохліб; зліва — працює екскаватор «10011-Е».

ТУТ БУДЕ ГОТЕЛЬ «ТУРИСТ»

По вулиці Сугоклівській в Кіровограді розпочато будівництво шістнадцятиповерхового готелю «Турист». Головний підричник будівництва — трест «Криворіжбуд». Підготувати будівельний майданчик будівельникам допомогли студенти педінституту імені О. С. Пушкіна, водії Криворізького автотресту, робітники ремонтно-механічного заводу Укрремтресту, БУ-125.

Запрацювали потужні мотори екскаваторів. Одна за одною під'їжджали до котлована багатотонні. В соціалістичне змагання включилися члени комплексної бригади, яку очолює машиніст екскаватора Гнат Твердохліб.

Чатує на будівельному майданчику майстер ділянки Олександр Полугаєв. А начальник БУ-2 «Криворіжбуду» І. П. Кузьменко показав кіровоградцям, що працювали разом з криворіжцями, проєкту доконтиненту майбутнього готелю, який буде неабиякою прикрасою міста.

ПУТІВКА НА БАТЬКІВСЬКЕ ПОЛЕ

З загонів майбутніх хліборобів, створених у сільських школах Харківщини, багато молоді приїде нині в господарства області. Першим випускником одного з таких об'єднань — тридцяти десятикласників з села Бугайка Ізюмського району вручено посвідчення про присвоєння спеціальностей трактористів, комбайнерів, шоферів, елюарів-ремонтників. Усі вони зараховані до складу бригад передового колгоспу «Восток».

Робота загону, створеного в минулому році, буду-

ється з урахуванням як інтересів школи, так і потреб господарства в кадрах. Дати учням рунтовну професійну підготовку, виховати у них любов до землі і хліборобської праці — таку мету ставлять педагоги і колгоспні спеціалісти. В навчальну програму включено уроки майстрів полів і ферм, історію рідного села. Методику навчально-виховного процесу розробили педагоги харківського університету. А керує заняттями голова колгоспу, випускник цієї ж школи Андрій Ровчак, нагородже-

ний за плідотворну роботу з молоддю значком «Відмінник народної освіти». Школярі вже встигли пізнати радість хліборобської праці: вони разом з батьками брали участь в польових роботах, допомагали господарству ремонтувати техніку перед жнивним.

Цього року ряди харківських землеробів поповнять понад п'ять тисяч випускників шкіл.

В. ДОЛГАНОВ,
кор. РАТАУ.

ЗАРАЗ ПЕРШИЙ

Добре трудиться комсомольсько-молодіжний і й колектив магазину «Дитячий світ» Олександрівського міського управління торгівлі, який очолює депутат міської Ради народних депутатів комуніст Надія Олександрів-

на Хомецька. Її помічник — групкомсорг, старший продавець Олена Коваленко.

За підсумками соціалістичного змагання 1982 року КМК виборов перекрідний Червоний прапор серед інших молодіжних колективів торговельників. Міський комітет ЛКСМ України нагородив переможців Почесною грамотою, а міське управління торгівлі занесло їх на Дошку пошани.

Не здає передових позицій КМК і в нинішньому році. План товарообігу за перший квартал колектив значно перевиконав. Про культуру обслуговування говорять позитивні відгуки покупців у книзі скарг і пропозицій.

Стаж роботи КМК — більш трьох років. З тридцяти двох членів колективу половина — комсомольці. Сумлінно виконують свої обов'язки молоді продавці Надія Ліпатова, Надія Кучеренко, Валентина Воронцова, Ганна Терентьева та інші.

К. ВЕРБОВИЙ,
Олександрія.

«Сфері обслуговування — комсомольську турботу!» — під таким девізом трудяться нині понад двісті комсомольсько-молодіжних колективів галузі, які об'єднують у своїх лавах більше 8 тисяч комсомольців і молоді.

В області чимало комсомольсько-молодіжних колективів, на яких рівняються, які завжди стають у приклад. Це КМК магазину № 40 та 10 Кіровоградського міського об'єднання «Промтовари», універсального торговельного об'єднання Кіровоград, студії звукозапису Кіровоградського об'єднання «Побутрадіотехніка», кондитерських цехів Вільшанського і Новоархангельського споживчих товариств, радіоательє Бобринецького побутокмбінату та багатьох інших.

Зразком виховання у молодих працівників прилавок комуністичного ставлення до праці є КМК УТО «Кіровоград». Комсомольці і молодь тут складають майже половину всіх працівників. У об'єднанні трудяться 18 комсомольсько-молодіжних колективів. Справою честі кожного комсомольця в торговельному об'єднанні вважається висока культура обслуговування покупців. Комітет комсомолу свої зусилля спрямовує на найповніше задоволення запитів покупців у товарах. Працювати без нарікань з боку відвідувачів — ось щоденне правило молодих трудівників.

З метою мобілізації комсомольців і молоді на успішне виконання планів ХІ п'ятирічки, дальшого підвищення продуктивності праці і культури обслуговування комітет комсомолу УТО розробив умови соціалістичного змагання, яке тепер проходить під девізом «Одинадцять п'ятирічок — ударний труд, знання, ініціативу і творчість молодих». Підсумки соціалістичного змагання КМК регулярно підбиваються, хід його широко висвітлюється у стіннівці.

Своєчасне підбиття підсумків соціалістичного змагання, його гласність сприяють поліпшенню роботи комсомольців і молоді. Не забувають про це в УТО. Значною мірою такий фактор допоміг п'ятьом комсомольсько-молодіжним колективам об'єднання достроково виконати план другої п'ятирічки. В об'єднанні поширилося й індивідуальне змагання. Воно свідчить про зростання професійної майстерності.

Недурногородною турботою комсомольської організації була і залишається турбота про фаховий рівень кожного працівника прилавка. Ефективним засобом поглиблення знань зі спеціальності, вдосконалення професійних навиків, виховання гордості за свою професію стали конкурси за право носити звання «Кращий за професією».

Усі комсомольці беруть участь у таких конкурсах. Переможець одного з них старший продавець

надіслано понад 37 тисяч карбованців.

Цей почин підтримали інші колективи. Комсомольці зараховують до складу КМК героїв-молодогвардійців, членів підпільної комсомольської організації «Спартак», що діяла у роки Великої Вітчизняної на території області.

Стати майстром своєї справи — прагнення кожного молодого працівника сфери обслуговування. Про це свідчать успіхи багатьох КМК. Так, швачку ательє «Люкс» у Кіровограді, перукарі Голованівського району, рампобутко мбінату, продавець секції «Нитки, гудзики» УТО «Кіровоград» та інші не мають від клієнтів і покупців жодної скарги.

Щоб скоротити час на придбання товарів, прийняти замовлення, на підприємствах сфери обслуговування запроваджуються прогресивні форми праці, надаються додаткові послуги: доставка товарів додому, попередній замовлення, комплектація подарункових наборів, інформація про нові товари тощо.

Комсомольсько-молодіжний колектив комуністичної праці... Бути ним нелегко. Однак КМК швейної майстерні № 2 Знамянского міського побутокмбінату (бригадир О. М. Романова) щоденно працює підтвердженням заслуженого високого звання по праву.

Волиці завдання поставили перед працівниками торговельно-громадського харчування і побутового обслуговування ХІХ з'їзд ВЛКСМ. Чимало нерозв'язаних проблем у комсомольсько-молодіжних колективах області нині. Позитивними є ті факти, що порівняно з 1977 роком кількість КМК зросла у 1,2 рази (майже кожний четвертий молодий працівник сфери обслуговування трудиться у складі КМК), що кожного року за комсомольськими путівками за прилавки стають більше тисячі хлопців і дівчат. Це зобов'язує їх виправдовувати зміст девізу «Сфері обслуговування — комсомольську турботу».

О. СНИЖКО, завідувач Інформаційно-методичним центром обкому ЛКСМ України.

За прикладом кращих

Недавно червоні слідопити обласного Палацу піонерів та школярів імені В. І. Леніна провели зустріч з учасником війни, журналістом Федором Семеновичем Андрієнком. Він прибув із Миколаєва і виносив почесне доручення слідопитів Миколаївського обласного Палацу піонерів — передати в музей піонерської слави матеріали про життя і подвиг піонерів-героїв Миколаївщини Віті Хоменка і Шури Кобера.

Про що розповів ветеран

Федір Семенович розповів, що імена піонерів-героїв носять морські кораблі багатьох країн світу, наприклад, в Німеччині Демократичній Республіці. І почули юні ленінці розповідь про те, як в складі радянської делегації Федір Семенович їздив в НДР і передав робітникам, які побудували корабель «Віті Хоменко», подарунок від матері піонера-героя Ульяні Іванівні, розповів німецьким піонерам, як шанують пам'ять полеглих радянських піонерів. Приємно було побачити ветеранів в школі м. Галле, яка носить ім'я Олександра Кобера.

Слідопити подивилися фотографії, котрі привіз Федір Семенович, розповіли йому, що тільки за цей рік розшукали і встановили 29 імені бійців, які загинули на території Кіровоградщини.

Кожен раз, коли слідопити зустрічаються з ветеранами, дізнаються про героїзм зброї, дружбу, взаємовиручку, хоробрість.

Н. ГРИМ, методист обласного Палацу піонерів і школярів імені В. І. Леніна.

Хоч листа й не було надруковано

Кондитер світловодської їдальні № 7 Т. Ляшенко в листі до редакції розповіла, що після закінчення Кіровоградського професійно-технічного училища вона була призвана до розряду кондитера. «Але вже майже 9 місяців, — пишуть дівчата, — ми виконуємо роботу кондитера свого розряду, хоча зараховані як спеціалісти третього розряду. Поясніть, будь ласка, чи правильно це?»

Цього листа редакція надіслала в обласне управління громадського харчування. Ось що відповів заступник начальника управління В. О. Ткаченко:

Відповідно до тарифно-кваліфікаційних характеристик на кондитерське виробництво, затверджених постановою Державного комітету Ради Міністрів СРСР з питань праці і зарплати плати № 324 від 19.08.1969 року для кондитерів запроваджено робоча сітка від першого до п'ятого розряду.

У зв'язку з введенням нового тарифно-кваліфікаційного довідника виводили раніше види робіт кондитерів четвертого розряду нині розподілялися між спеціалістами II та III розрядів.

Кондитери IV розряду повинні виконувати складні операції, випускати вироби з багатобарвними візерунками, з роздільним розміщенням дрібних та середніх деталей рисунка.

Прийом на роботу, в тому числі й після закінчення нулінарних професійних училищ, проводиться згідно з затвердженим штатним розкладом на існуючі вакантні посади.

Враховуючи, що кондитерський цех їдальні № 7 міста Світловодська виробляє неспадний асортимент продукції, а штатному розкладі передбачено 30 процентів кондитерів III розряду до загальної кількості робітників цеху.

Валерій ГОНЧАРЕНКО

(Продовження. Початок у № 59, 60).

— Товариші, — повторив він, — я — лікар. Але в мене немає перев'язочного матеріалу. Поки надійде допомога із медсанбату робіть ось так, як я.

Він висмикнув із під гімнастерки білу полу сорочки, різко рвонув її обома руками і поділив на дві вузькі смужки. Після цього повільно, щоб усі бачили, почав міцно перев'язувати вище коліна своє стегно.

Потім, обпираючись на автомат, як на костур, підійшов до ближнього бійця.

— Кріпись, друже. Зараз я тобі допоможу.

Далі «бінт» поклав на рану якомусь чорновусому сержанту, перев'язав голову зовсім молодому і зовсім сивому лейтенанту і поспішив на стогін, що чувся з іншої воронки.

— Товаришу воєнлікар, вас поранено? — перед ним, мов із-під землі, виріс санітар Дмитро Усенко, — може вам допомогти?

— Ім, Усенку, допоміг, — він махнув рукою в бік переправи і запитав, — що з мостом?

— Уже налагодили. Міст зараз, як поплавок, тримається на бочках, дошках і кількох розбитих човнах. Все в порядку, товаришу воєнлікар. Всіх поранених вже підготували до переправи. Зупинка за вами...

— Встигну, Усенку, — і тут же заточився, падаючи на кремезні руки санітара.

3. Хвилі Чорного моря

1943-й рік застав майора медичної служби Валентина Івановича Квашина на Малій землі. Ця вузька смуга суші шириною всього в кілька кілометрів день і ніч «поливалась» нищівним вогнем фашистських літаків, гармат і мінометів. Здавалося, тут пісок плавився не від південного сонця, а від розпечених осколків снарядів і бомб.

Медсанбатівську «оцерціну» обклали на вузькій ущелині, що глибоко тріщиною чорніла на крутому березі. В ній санітари і лікарі пробивли невеличку нішу, стіни і стелю укріпили рейками, які так щедро на малоземельцях скидали ворожі бомбардувальники. Потім підшили «стіни» дошками від ящиків з-під снарядів і все це затягнули брезентом, а поверх нього — білими простиралами.

По кутках коптіли всі ті ж гілляки-каганці. У таких умовах доводилось робити за добу по кілька десятків різних операцій.

Отож фронтові будні хірурга Квашина найчастіше дозрівали двадцять чотирьом годинам на добу.

Невідомо, як він умудрився, опускаючи руки в розчин нашатирного спирту, склеплювати повіки і, стоячи, трохи «поспати». Як ще мало у нас написано про ці незабутні фронтові сини!

Накреслені для народження фюрера фашисти вирішили зробити йому подарунок: будь-що взяти приступом Малу землю або змести її шквальним вогнем. Це був неймовірний артіліт. Ось як про нього розповідає сам В. І. Квашин: «Бомбардування почалося 17 квітня і тяглося до 25-го (іменини Гітлера 20 квітня не увінчалися обіднім «подарунком»). День і ніч безперестану ворожі літаки скидали на нас свій смертоносний вантаж. Горіли дерева, плавився метал, попеласті сірі обуглені пісок. Але радянські воїни не здавалися. Іх не змогла зламати жодна атака фашистських безумців».

Оскільки буквально прошивали конек Малої землі. Нерідко вони залітали прямо в нашу «оцерціну». Кількома осколками прямо біля операційного столу було вбито кількох медпрацівників... В один із таких днів санітари принесли на цей медпункт тяжко пораненого майора Шестипалова.

У нього було... 32 поранення. Витягати осколки, а головне зашити 32 рани, врятувати життя радянському офіцеру в даній ситуації було завданням майже фантастичним. Але тоді про це не думалося. У хірурга була одна мета: будь-що вирвати з паху зурив смерті Шестипалова.

Операція тривала більше двох годин. Уже коли він її закінчував, то почув, як щось важке і гаряче брязнуло йому біля ніг. Спершу подумав, що це впади із підставки каганець, але, озирнувшись, побачив біля ноги гострий осколок снаряда...

Підполковник Шестипалов давно вже у відставці, живе у Криму. Часто листується із своїм фронтним рятівником В. І. Квашиним.

Через кілька днів із штабу надійшов наказ про призначення лікаря Квашина головним хірургом дивізійного госпіталю, що знаходився у Геленджикі. Діставалися до нього морем, вночі (вдень працювати не могло бути і мови). На роботі разом з майором медичної служби В. І. Квашиним знаходились 17 десантників і медпрацівників.

Хвилі Чорного моря спалахували під сліпучими ножами ворожих прожекторів. Раз по раз у повітря здіймалися велетенські водяні смерчі, і тоді суденце різко здригалось й уповільнювало хід.

Чорна вода і чорне небо зливалися з такою ж чорною ніччю. І цю непроглядну темряву з якоюсь диявольською періодичністю шматували спалахи ракет і трасуючих куль. Коли мотобот відійшов досить далеко від бухти, його корпус раптом страшено струснуло, потім почувся глухий, різкий вибух і майор Квашин, на якому було одягнуто два коркових рятувальних пояси, відчув, що холодно обійми солоної води сковають його тіло.

Сталося найстрашніше: пряме попадання. Мотобот відразу пішов на дно, а разом з ним і тринадцять бойових товаришів В. І. Квашина.

Серед хвиль Чорного моря їх лишилося лише четверо.

Греблі рунами, орієнтуючись по зорях. На вибухи снарядів уже не звертали ніякої уваги. Чотири живі людські поплавки повільно розгойдувалися на бугристій поверхні моря, важко рухалися вперед.

(Далі буде).

